

Sygn. akt IX W 878/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: Wojciech Sowul

w obecności oskarżyciela publicznego D. K.

po rozpoznaniu w dniach 5 i 26 kwietnia 2017 r. sprawy

S. H. (1)

s. T. i M. z domu P.

ur. (...) w T.

obwinionego o to, że:

w dniu 21 października 2016 r. o godzinie 15:40 w O. na ul. (...) kierując samochodem m-ki R. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu m-ki V. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia i uszkodzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw w związku z art. 23 ust. 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

ORZEKA:

I. **obwinionego S. H. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **86§1kw** skazuje go na **karę 300 (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 października 2016r. około godz. 15.40 P. F. (1) kierował samochodem m - ki V. o nr rej. (...). Jechał ul. (...) w O. od strony ul. (...) w kierunku ul. (...). Pasażerką jego pojazdu była małżonka E. F. (1). Bezpośrednio przed wjazdem na parking znajdujący się po prawej stronie ul. (...), samochód nieoczekiwanie zatrzymał się i kierujący nim nie mógł uruchomić silnika. Widząc nadjeżdżający pojazd m – ki R. o nr rej. (...), włączył światła awaryjne. Kierujący tym samochodem S. H. (2) zatrzymał się na V. i użył sygnału dźwiękowego. Następnie ominął stojący pojazd z lewej strony i skręcił we wjazd na parking. Manewr ten wykonywał w niewielkiej odległości i prawym tylnym kołem najechał na lewy przedni narożnik zderzaka pojazdu V..

W wyniku zdarzenia w pojeździe R. nie powstały żadne widoczne uszkodzenia. W samochodzie V. funkcjonariusze Policji ujawnili świeże otarcie lewego narożnika zderzaka przedniego z widocznym śladem toczenia opony.

(dowody: zeznania świadków P. F. k.44v, 8v, E. F. k. 47, 11v, notatka urzędowa k. 3, szkic miejsca zdarzenia k. 4, protokoły oględzin pojazdów k 5 – 6, zdjęcia k. 28, 46)

Obwiniony S. H. (2) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż jadąc ul. (...) zauważył stojący na jego pasie ruchu samochód. Zatrzymał się za nim w bezpiecznej odległości. Z pojazdu wysiadła pasażerka, a kierujący nim włączył światła awaryjne. Przyznał, iż użył ostrzegawczo sygnału dźwiękowego, ale tylko w celu uprzedzenia o swojej obecności. Następnie rozpoczął manewr omijania i zmiany kierunku ruchu w prawo, gdyż chciał wjechać na parking. Przed wjazdem zatrzymał się aby udzielić pierwszeństwa pieszej, a gdy chciał kontynuować jazdę, zauważył, iż pojazd V. najechał na tylne koło jego samochodu. (k. 44 – 44v)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego albowiem stoją w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności uszkodzeniami pojazdu V.. Obwiniony argumentował, iż to pojazd pokrzywdzonego musiał stoczyć się na jego samochód, gdyż koło pojazdu nie wystaje poza obrys nadwozia. Jak widać na zdjęciu wykonanym bezpośrednio po zdarzeniu przez E. F. – tylne koło R. jest skrócone i opona znajduje się poza krawędzią nadkola. Na miejscu funkcjonariusze Policji stwierdzili zarysowania zderzaka pojazdu m – ki V. z naniesieniem substancji koloru (...) i widocznymi śladami toczenia. Takie uszkodzenie mogły powstać jedynie w przypadku, gdy koło samochodu obwinionego obracało się. Odwzorowanie ruchu koła nie powstałoby w wyniku uderzenia w nie przez staczający się pojazd. Dodatkowo należy podkreślić, iż wyjaśnienia obwinionego nie są logiczne w innych kwestiach. Obwiniony przyznał się do użycia sygnału dźwiękowego, choć z doświadczenia życiowego wiadomym jest, iż było to nieuzasadnione. Samochód pokrzywdzonego nie blokował mu drogi i wykonanie manewru omijania nie musiało być poprzedzone użyciem sygnału dźwiękowego. Obwiniony bardzo szeroko uzasadniał również powód swojego zatrzymania przed samochodem pokrzywdzonego. Miała być to piesza, której chciał udzielić pierwszeństwa. Mając na względzie usytuowanie pojazdów w momencie ich kontaktu, wydaje się to mało prawdopodobne, bowiem tak zatrzymany R. tarasował wręcz przejście.

Świadkowie P. i E. F. (1) zgodnie zeznali, iż do kontaktu pojazdów doszło w momencie, gdy ich pojazd stał. W ich ocenie tor ruchu w bezpośredniej odległości od ich samochodu był przez obwinionego obrany umyślnie, aby zajeżdżał im drogę. Nie sposób nie przyznać im racji, uwzględniając fakt, iż obwiniony miał wystarczająco dużo miejsca, by wykonać manewr zmiany kierunku ruchu w dużo większej odległości od pojazdu pokrzywdzonych.

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych świadków bowiem są one jasne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają. Potwierdzają je zarówno wzajemne usytuowanie pojazdów w momencie zdarzenia jak i uszkodzenia pojazdu V..

Zgodnie z przepisem art. 23 ust 1 pkt 2 kierujący pojazdem przy omijaniu jest obowiązany zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu lub przeszkody. W przypadku braku możliwości zachowywania bezpiecznego odstępu, winien odstępować od manewru. Warunkiem koniecznym jest oczywiście zachowanie ostrożności i unikanie wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku w ruchu drogowym, ruch ten utrudnić albo narazić kogokolwiek na szkodę (art. 3 ust 1 Prawa o ruchu drogowym).

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu вина obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona. S. H. (2) w dniu 21 października 2016r. ok. godz. 15.40 w O. na ul. (...) kierując samochodem m – ki R. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu m – ki V. o nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia i uszkodzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86§1kw w zw. z art. 23 ust 2 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym i z mocy tego przepisu obwiniony został skazany i wymierzono mu karę jak w sentencji wyroku.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze uprzednią niekaralność obwinionego za wykroczenia drogowe oraz niewielki rozmiar uszkodzeń pojazdu pokrzywdzonego (wydruk z (...) k. 36).

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Tak ukształtowana wpłynie na niego wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą.